

O duši na vozičku

Jsem duše na vozičku. V Bibli je řada odkazů na jakési mystické manželství mezi Hospodinem a Izraelem, Kristem a církví i Kristem a duší. Dlouho a v mnoha věcech jsem postupně zažíval, že Ježíš přijal opravdu mě. Teprve po řadě let mi ale došlo, že mě Ježíš přijal i s mým vozičkem. On od začátku věděl, že si bere duši na vozičku, která mnoho věcí nemůže a nedokáže. On mě nejen přijal, On mi ten voziček i dal. Ne proto, aby mě na něj upoutal, ale aby mi pomohl se pohybovat.

Dlouho jsem se moc bál, že mi Ježíš ublíží tím, že mě přinutí žít život cizích lidí. Když jsem teď duše na vozičku, měl by to ještě snadnější než kdy dříve. Nádherné je, že to nedělá. Místo aby mě zavřel do místnosti a přinutil mě vejít se do krabičky, bere mě do světa kolem. Jde se mnou do kina, do divadla, chodí se mnou sledovat vlaky a pozorovat letadla, staví se mnou modely a tisíce dalších dobrých věcí. Neboť Ježíš zná mé jméno a volá mě právě jím. A stejně jako tenkrát, kdy se setkával s lidmi na svatbách a u studní, i dnes se s námi chce setkat tam, kde žijeme. Radost a naděje, smutek a úzkost lidí této doby je i radostí a nadějí, smutkem a úzkostí Ježíše Krista.

Dlouho jsem se bál, že mi Ježíš ublíží, ale přitom se cítil na všechno moc sám. Když jsem teď duše na vozičku, musíme všechno dělat spolu. Už Mu nemůžu říkat, ať si oběhne kostely, já že se mezitím půjdu podívat na nádraží na mé milované vlaky a večer že se sejdeme doma a budeme se bavit o tom, co zajímá oba. Musím se Jím na to nádraží nechat odvézt. A pak se „musím“ dívat, jak moc Ho ty vlaky baví a zajímají a jak moc už dávno toužil jít se mnou. Vždyť je Synem Otce, Který tento svět stvořil a Který nám dal nejen materiály, ale i inteligenci, pracovitost, dělbů práce a spoustu dalších věcí, díky kterým jsme vlaky postavili. A také se „musím“ dívat na to, že i v těch kostelích je něco zajímavého. Vždyť ono opravdu je.

Nemůžu už se jen tak sebrat a jít zařizovat něco do banky nebo na nákup. Nezbyvá mi, než tam jít s Kristem. Dlouho jsem řešil, zda čekat, až mi Bůh něco dá jaksi Sám bez mé snahy, jako havranům a liliím, či zda se spíše mám sám usilovně snažit. Odpověď je obojí. Mám se starat o to, co je potřeba zařídit – a mám do té banky, na úřad či do práce jít s Kristem. On tam chce jít se mnou, protože mě miluje.

Nemůžu už večer přijít domů a říci Mu, kolik plakátů s Jeho tváří jsem dneska vylepil. Musím jít s Ním, takže se lidé setkají s Ním a ne jen se mnou a s plakátem.

Nemůžu se sebrat a utíkat zachraňovat svět. Musím počkat, že to udělá Ježíš. To neznamená pasivní čekání na netečné božstvo v dálí. To znamená aktivní víru v Boha, Kterého radosti a naděje, smutky a úzkosti lidí naší doby, zvláště chudých a všech, kteří nějak trpí, nesmírně zajímají. Ale nemůžu zachránit svět bez Boha. Já můžu pomáhat Bohu, aby zachránil svět, ale nemůžu po Něm chtít, aby On pomáhal mně zachránit svět.

Nemůžu už sám bez Boha lézt na hory dokonalosti a doufat, že až budu nahoře, tak si mě všimne. Nemůžu už doufat, že si koupím Jeho lásku tím, že zdolám nějakou z těch hor. Nemůžu se už dostat k Bohu bez Boha. Ne že by to někdy předtím šlo, ale pochopit, že manželství s Kristem se nedá prožívat bez Krista, mi trvalo hodně dlouho.

Poslední Boží zprávou stvoření nejsou slova „Omlouváme se za nepohodlí,“ vyvedená plamennými písmeny na vzdálené planetě, ke kterým se musí plazit pouští. Boží zprávou stvoření je, že Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Boží přítomnost trvá a Jeho Syn nám místo omluvy za nepohodlí nabízí, že ponese naše kříže s námi. Nejsme na život sami. Bůh ho v Kristu žije s námi, s každým z nás osobně.

Těší mě, že to mohu zažívat. Bohu díky.